

GIỚI THIỆU ĐỀ UỐ

Đêm nay trời bóng đêm mờ a, cơn mưa kéo dài mang theo cơn gió se se lạnh của mùa thu. Nó cuộn mình trong chiếc chăn mỏng, lặng lẽ nghe những giai điệu du dương từ chiếc điện thoại smartphone đặt trên bàn. Tiếng ca sĩ Hoàng Trọng trầm ấm đưa người ta vào giấc mơ, dần nó tìm về quá khứ, về cái thời thanh xuân nồng cuồn cuộn mà nó đã đánh mất.

Bỗng chợt nó khóc, những giọt nước mắt nóng hổi, mặt mũi nhăn nhó dài xuông hai gò má. Nó đang khóc, tìm nó như quầng trăng tối tăm. Nhìn chiếc đồng hồ đang chậm rãi trôi qua, thời gian thật vô tình và nghiệt ngã, nó âm thầm lấy đi từng chút một thời gian của con người, để lại lại là thanh xuân.

Nó nhớ những ngày ngăn không cho những giọt nước mắt rơi xuống, nó từng dằn lòng với bản thân không yếu đuối, nó từng hứa với bản thân nó, với người con trai của đời nó yêu thương rằng nó sẽ mạnh mẽ. Nó càng kìm nén bao nhiêu nước mắt càng nhiều bấy nhiêu. Những đau khổ đến tận cùng. Nó che giấu đi sự yếu đuối của bản thân bằng một chiếc gương mặt o. Nó cười trong nước mắt, cười trong sự đau khổ của bản thân, cười trong những nỗi buồn đang dâng trào trong nó.

Nó cười nhưng không hề vui chút nào.

Nó- Trâm Anh, một cô gái cung Đình Đông, 17 tuổi, tính tình hoạt bát, vui vẻ, có điếu hời nói nhảm nhí. Cuộc sống của nó vốn rất đơn giản. Một ngày của nó đến gần chót là ăn ngủ và học, bởi vậy nên nó hay “thả a cân” một tí. Nó sống rất giản dị, không cầu kỳ, chỉ muốn tận hưởng niềm vui cho người khác, lo lắng quan tâm cho người khác, mặc kệ người khác sống và nghĩ gì về nó. Nó đã là học sinh lớp 11 rồi mà cái tính tr

con, những buồn của nó vốn chỉ là buồn, hay gặp chuyện gì là la táng càu lộn. Những buồn của nó đến từ cái đồng hồ trôi, hòa đồng vui vẻ nên nh
u bản bè bạn làm, trai
x
p đến theo hàng những nó chẳng th

ề
m quan tâm. Vì nó

,
quan trọng nhất bây giờ là việc học, chứ có học mà thôi. Nó học thì quên ăn quên ngủ. Con
nghe nó vô tư là thế, hẳn nhiên là thế nhưng ít ai biết được nó

đau trong lòng nó. Nó chẳng bao giờ san sẻ với ai điều gì, kể cả những đứa bạn thân cả nó
cũng thế, lúc nào nó cũng cười, riết riết bạn thân nó không tìm ra nổi mặt ngày buồn. Nó cười là
vì điều gì? Chắc chắn là che giấu sự yếu đuối bạn thân rồi, nó không

muốn ai lo lắng cho nó, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào thì nó cũng cười. Nó có nỗi thất vọng,
ai nhìn vào cũng phải mê mẩn, đôi mắt hàm răng trắng đăm đăm tím tím. Mái tóc dài đen đen đăm đăm
gàng sau lưng trông
mà không thể ngờ được nó là

Nó có một người bạn thân cả hai cũng đã được 11 năm rồi. Những đứa bạn bây giờ, có lẽ
nghe nó sẽ không bao giờ hay biết tình cảm nó dành cho người bạn thân nào. Cái tên
Thanh Tuấn vẫn mãi mãi khắc sâu trong tim nó, thất vọng và không bao giờ quên.

Cả hai thân học chung với nhau từ bé đến giờ, có điều gì cả hai cũng đều chia sẻ với nhau, tuy thế
đôi khi không có chuyện gì là bí mật. Từ nhỏ đến lớn Anh luôn bên Tuấn, hai người cùng chơi
phần lớn đều trong học tập, cùng nhau đi ăn, chơi hình, nói chuyện trò đùa với nhau, thậm chí là
nhìn tin cho nhau thì sáng. Nhưng khi xa hai đứa cùng đeo nhau trên một chiếc xe đạp cũ kỹ của
Tuấn, lên con dốc nhỏ không nổi, hai đứa đành phải đi:

-Ăn cho cái vào rồi mới phải con heo, một con dốc nhỏ mà cũng lên không nổi, sau có đi ăn thì
đều ăn cho, mày ăn nhiều mới phải học, chó nó thêm một ngày.

Anh cháu mày ra khó chịu, nhưng cũng phải cười thôi:

-Mọi việc mới đi thôi, haha.

Nhưng lúc đùa cợt nhau như thế, giờ nghĩ lại thì vui vui. Nó thật sự cảm thấy gian quay trở lại rồi

BÀI D THỊ S 5

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ 7, 25 Tháng 10 2017 12:24 -

nó đứng c v v i con đứng ng làng ch t h p ngày x a, đứng c đi v i Tuấn m i ngày. Th nh ng, m i th không nh mong đ i, tình c m b n bè không còn nh x a khi nó bi t r ng b n thân nó đã thích ng i.

Mùa thu năm y tr i r t xanh, nh ng đóm mây l l ng trên b u tr i, có đôi lúc có m t c n gió tho ng qua kh làm đ a mái tóc Anh bay trong gió. Trên con đ ng đi h c thêm v , Anh và Tuấn nói chuy n v i nhau su t, k h t chuy n này đ n chuy n kia, c i đùa h n h .

-Tao thích Duyên l p 11/5 r i Anh, tao cũng đã th l tình c m v i nó.

- V y à. Th nó tr l i th nào?

-T t nhiên là đ ng ý r i, m t ng i đ p trai h c gi i nh tao gái theo đ y m y i. M y đ ng ganh t vì tao có b nhá...haha. Tuấn vui v đ p l i.

-Làm gì có ch , là b n thân nên m y có b tao vui thôi, tao ch s m y bê đê n a y ch ..hihi, may sao con đó vô ph c ng m y...há há

- T s , có ph c l m đ y nhá, m y ch ng bi t gì c .

- Tao hi u m y quá mà..há há. Đùa thôi, mai đ n ch m y đi xem m t nhá.

-Ok baby.

Trên đ ng v nhà, Tuấn c c i m m m m hoài, l n đ u tiên Tuấn bi t c m nh n th nào là yêu, là thích m t ng i, ch c Tuấn đang r t h nh phúc.

BÀI D THÌ S 5

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ 7, 25 Tháng 10 2017 12:24 -

Sáng hôm sau, Anh đi theo Tuấn qua xem mặt cô gái ngốc i th ng c a Tuấn. Cô y r t d th ng, đ p t nhiên t a nh là m t thiên th n b c ra t c tích, cô y đ p h n m c t ng t ng c a Anh.

-Duy t!! Cô y đ p m, đúng là có m t nhìn ng i, good , good

-Tao mà, mày c đùa.

T ngày ng i có b m i th thay đ i h n, m c dù h c trong l p nh ng Tuấn và Anh đã đ n b t nói chuy n cùng nhau. Tuấn thay đ i r i, đánh m t đi con ng i vô t h n nhiên lúc x a. Tnh yêu th t có s c nh h ng m

ã
nh li t. Th i gian đi ch i, ăn cũng đ n th a đ n, cũng không còn inbox cho nhau m i t i, trò chuy n v i nhau t i t n khuya r i m i ng . L ng l nhìn Tuấn đ i

x
t t v i cô b n gái, lòng Anh đau nh c t, nh có m t l i dao th t s c đâm vào tim nó. Nó ganh t v i tình c m Tuấn dành cho Duyên, nó ti c nu i cho th i huy hoàng c a m t tình b n đ p.

Có lúc, hai ng i gi n nhau, không thèm nhìn m t nhau. Tuấn m i tìm đ n nó, nó là đi m đ ng m i khi ng i m i m t, m i khi ng i cãi vã bên y ng i l i tìm v bên ày. Ng i đ n cũng v i vàng và ng i đi cũng nhanh. Ng i gi n cô b n gái mình r i đ n bên nó, r i gi n luôn nó, ng i gi n cá chém th t nh ng nó ch ng h phàn nàn gì, đôi lúc nó mu n t o ti ng c i cho ng i, nh ng r i nh n l y m t tr n ch i x i x . Nó hi u n i lòng c a ng i nên không mu n đùa dai:

- H c hành không lo, ai bi u yêu v i đ ng làm gì cho kh thân.

- Mày thì hi u cái gì.

Tim nó đau nh th t l i, ng n y th i gian bên nhau, ng i ch a bao gi nói v y v i nó, nh ng bây gi vì m t ng i con gái mà nói v i nó nh v y. i thì nó không hi u, nó không hi u c m

giác khi yêu một người là như thế nào, nó không hiểu cảm giác mà người đang chịu. Thế nhưng, người hiểu được gì từ nó, người có thể có hiểu tình cảm mà nó dành cho người không. Nó chia sẻ bao giờ dám nghĩ sẽ cho phép bản thân yêu thế người, nó không cho phép bản thân mình vượt quá giới hạn của một tình bạn. Bởi nó biết, chỉ có tình bạn nó mới có thể bên người. Thế mà chỉ là chỉ cần nhìn thấy người mà thôi, nó thôi nghĩ người mà thôi, nó ghen dâng lên tức giận. Tất cả đều vì chỉ thế thôi, nó thôi nghĩ người mà thôi.

Nó biết nó đã yêu một người không yêu nó. Mọi lần gặp gỡ đi chơi bên thân nó phải chờ đợi, lâu lâu được người về bên nó vui mừng biết bao. Hóa ra lúc người cô đơn mới như thế này. Hóa ra người tìm đến nó bên người thì có yêu. Mà thôi cũng kệ, dù sao trong lòng người nó vẫn còn có một vị trí như trong lòng. Thấy vui lắm khi được gặp người, nhưng cũng thấy buồn vì người và người đó mà không hề quan tâm đến nó. Biết người buồn như người không thể chia sẻ

, an ủi. Nó buồn biết mấy, liệu rằng có ai hiểu được nỗi lòng của nó. Nó quan tâm người thế nhưng chút mệt, thế nhưng li thế nhưng tí, và để ý mọi thứ không sót vế. Dù bản thân nó không nói ra nhưng cũng không giấu gì người. Nó chỉ muốn như trước đây, được cùng nhau đi đến đón đến trước người, được cùng đi ăn như người món hai đến thích, được gặp bên bè chung của hai đến. Nhưng có lẽ không thể rồi. Thì hẳn chung lập đó, nhưng chúng tôi nói với nhau đi về gì, nếu như trước đây Anh, Tuấn người 7, thì bây giờ đến bàn ba đến bàn cuối rồi, có nhìn xuống cũng chỉ liếc trước mặt tí rồi quay lên thôi. Thì chúng tôi còn như xưa rồi, nó luôn tự mình đi ra nhưng không cách với người, thế nhưng rằng đó chỉ là người bên thân mà 10 năm trước đây nó thế nhưng gặp. Nó trách mình sao sẽ trao tình cảm cho người, để bây giờ nó đau biết như thế nào. Thì không thể, không thể như xưa nữa rồi- anh bên à.

Từ như đến bây giờ, Anh luôn là người hiểu rõ Tuấn như thế, biết Tuấn thích gì, muốn gì, tính cách như thế nào. Nhìn vậy thôi chứ người cũng yêu cầu lắm, lúc mệt mỏi Tuấn luôn tìm một nơi trông vắng thế hạn mình vào thiên nhiên, thế mệt mỏi dài rồi trút nỗi buồn. Anh hiểu Tuấn thế này thế này. Anh luôn ép buộc bản thân phải thôi nhàn nhàn, phải thôi ra mắt mọi người và không cần chờ đến thế người, thế thì người mới an lòng bỏ nó ra đi, nó cũng có thể

giữ mãi tình cảm người này thế gian.

Nhưng sẽ đi, voi làm sao núp trong bãi cỏ. Cây kim trong túi có ngày lòi ra. Nó càng che giấu bao nhiêu, lòng càng buồn, trái tim càng rơi rớt. Và nó cứ che đi gì đó sẽ.

... Bởi trước hôm nay là xanh lắm, xanh thế như ngày hai người gặp nhau, chỉ có đi về, ngày trước lòng nó yêu người, bây giờ yêu giống bão. Cần bão lòng. Hôm nay sinh nhật Anh, có lẽ là ngày nó buồn như thế, mới thôi thay đổi rồi, không còn như xưa nữa. Mọi thứ đều đến thế này thế này

thời khi vắng bóng người. Người như g
ng? Như đã từng nghe hã s bên nó, đón sinh nhật cùng nó không? Vậy mà giờ người ở đâu? Liều
ràng bên đó người có như vậy nó không. Người đi rồi, đi xa mãi rồi đây rồi. Hôm nghe tin người
đi, cả thế giới như sụp đổ, ánh mặt trời nhòa rồi mãi không gì cảm thấy được. Muốn gì người
lỗi lầm, nhưng làm cách nào giờ, nó không còn để sống nữa

,
đến quan trọng để giữ bàn tay như bé nhỏ áp của người lỗi lầm rồi. Cả thế

,
nhìn người ra đi mà đau bị

t máu. Người còn và n trên môi, trong lòng thì đau như cắt, ngày ra đi chỉ biết chúc cho nhau đi
mạnh khỏe mà không hẹn ngày trở về. Có lẽ sẽ không còn gặp nhau nữa rồi. Trời gió trở lạnh
rồi, người ở bên đó như mặc áo ấm rồi. Sẽ không còn ai như cũ người như trước nữa đâu. Sau
tất cả, nó vẫn nhìn người cũng thế thôi. Nó trốn tránh mọi thứ, nh
ào

đổ vào công việc học tập, bắt đầu học thêm nhiều môn, học đến quên ăn quên ngủ,

Cả ngày, nó chỉ muốn lặng im. Không kêu gào, không than vãn, cũng không kể khổ nữa.
Không muốn nói quá nhiều, cũng không muốn linh hoạt, năng động. Thấy lòng trống rỗng, trống
trẻi giữa hàng tá suy nghĩ đan xen. Muốn đi hóng gió thổi vào người, như nhấm nháp
hẹn. Muốn nghe tiếng mưa cho lòng lặng dịu. Sau tất cả mọi sự cố gắng nó luôn là người
thất bại người thua cuộc và bị bỏ lại phía sau

a
thế giới này. Chẳng đáng tiếc là, đời này, chúng ta có tình yêu là nên mãi. Cũng chẳng có
mọi ai là để kiên nhẫn, hoài bao dung và cảm thông. Cuộc cùng, khi người như vậy, mãi mãi
còn là những con người cô đơn..Và nó cũng vậy, nó đang cô đơn. Mọi ai hiểu được cảm giác đó.
Người mãi mãi không bao giờ có thể nhìn thấy, hình ảnh mặt người con gái, giữa màn đêm tối
đen, tĩnh lặng, người ôm mình bó gối, run rẩy khóc nức nở lên rõ ràng từng tiếng mưa, nức nở
như mưa tuôn xuống. Vả chăng, rồi vì một lý do tay quặt đi, không muốn nhòa mắt, làm lem mặt
mình.

Ngày đó người đi, nó vội vã chạy ra khỏi nhà, đến trước trạm xe buýt mà người khóc nức nở mặt
mình. Khóc cho việc như đi như người đau, như người nhưng như. Ngày đó người đi, nó không
cách nào níu giữ. Mọi chuyện của người ở lại bên nó thôi, không còn là yêu thương cũng được.
Ở lại để che chở, bảo vệ, để nó dựa vào cho người như người phụ nữ, mọi mặt trong lòng. Thế
mà người và đi, nó bỏ rơi mình. Quá thời gian rồi nó đã nghĩ mình nên, khi mình rời đi
chuyện gì đến cũng phải đến, chuyện gì đã qua thì hãy để qua. Quá thời gian không người
phải đến rồi rồi lâu, rồi lâu sau này, nó mới có thể thôi đau vì sự ra đi của người.

Yêu một người ta không thu được gì, một người mà ta biết, mình vẫn sẽ không thể nào được thu

vì, nên tôi đâu có dám đến gần đâu. Đã cố gắng né tránh, chỉ biết, đến nên mọi yêu thương. Vì y mà cuối cùng, lý trí vẫn chấp nhận tình cảm con tim. Tôi sợ hãi vẫn thua nỗi cô đơn, chỉ cần đến gần người mà thôi là tim đã nhẩy ra lòng ngực mà thôi. Đau biết là buồn thân nhưng không ngăn nỗi trái tim ngập ngừng yêu thương. Thôi thôi, nó thua rồi. Thôi thôi rồi thôi.

Đêm nay trời lại mưa, nó lại như người xa rồi, đến nỗi tôi vẫn ở trong nick người đó, nhưng không làm gì được. Mọi thứ người share, người đăng nó đều thấy hết nhưng không bấm like, không phải là không muốn mà là không thể. Nó sợ buồn thân lại trở lại nỗi đau người, sợ con tim không chấp nhận yêu thương người được, sợ những gì tôi nói vô tình lại rơi xuống cơn mưa sâu vào tim nó. Đau lắm đấy người có biết không. Messenger mất năm và tôi vẫn còn đó, vẫn là tôi tìm biết về, chia sẻ chúc gì cho nhau. Nó không muốn xóa, gọi đó là chút kỷ niệm còn giữ lại, mong một ngày nào đó, tin nhắn này sẽ được thay bằng tin nhắn khác. Nhưng chắc không bao giờ có đâu.

Nếu đó người vẫn ở đây, nó nên đây vẫn ở đây, mọi thứ đều êm đẹp rồi, trái tim nó cũng đã chấp nhận yêu sau những tháng ngày mất mát, nó tìm cách quên bằng việc tập trung học tập. Giờ đây nó đã rồi như mọi, tỉnh giấc, quên đến việc việc không còn ai nhắc nhở bài, ăn mai hay uống thuốc. Tất cả nó làm được rồi. Cảm ơn người vì đã đến bên nó, cho nó một khoảng thanh xuân thật đẹp, nhiều kỷ niệm cũng như nhiều niềm đau. Không ném đi sao gọi là thanh xuân được chỉ người nhớ. Thanh xuân nó vì người mà trở nên tươi đẹp, cũng vì người mà đau đến tận tận cùng. Khoảng khắc này nó sẽ mãi còn sâu vào nỗi lòng trái tim, không một ai có thể tìm thấy được.

Chỉ có gì đó đau thôi thì không sao gì ngoài